

Rapport

Klacht

Verzoeker, voormalig hoofd Personeel en Organisatie bij de Koninklijke Marechaussee (KMar), klaagt erover dat de KMar ten onrechte in de procedure tot beëindiging van de tewerkstelling van zijn echtgenote bij de KMar; tweemaal (op 27 februari 2008 en op 21 april 2008) in de procedure van zijn echtgenote, zonder dat hij dit wist, een passage heeft opgenomen over zijn eigen rol en functioneren.

Ook klaagt hij erover dat de Commandant van de KMar zijn oordeel over zijn klacht hierover onvoldoende heeft gemotiveerd door geen duidelijk standpunt in te nemen over het opnemen van de passages en de KMar evenmin duidelijk antwoord heeft gegeven op zijn vragen over de situatie.

Beoordeling Bevindingen

A. Algemeen

Conflict verzoekers echtgenote met haar leidinggevende

Verzoeker en zijn echtgenote waren beiden werkzaam bij hetzelfde onderdeel van de Koninklijke Marechaussee (KMar). Verzoeker als hoofd Personeel en Organisatie (P&O) en zijn echtgenote was gedetacheerd als management assistente bij afdeling X. Verzoekers echtgenote kreeg met haar leidinggevende een serieus arbeidsconflict.

De KMar probeerde dit arbeidsconflict op te lossen door middel van mediation. Majoor Y, de ondergeschikte van verzoeker, bewaakte dit traject. Zij nam ook de taken en bevoegdheden voor afdeling X over van verzoeker. Het lukte niet om het conflict door middel van mediation op te lossen. Sinds november 2007 verbleef verzoekers echtgenote ziek thuis. De KMar beëindigde de detachering van verzoekers echtgenote per 1 april 2008.

Verzoeker functioneerde naar volle tevredenheid van de KMar. Hij heeft (mede naar aanleiding van de afhandeling van de ontslagprocedure van zijn echtgenote) in april 2008 ontslag genomen bij de KMar.

Passages over verzoeker

1. Het e-mailbericht van 27 februari 2008

In het kader van de procedure om de tewerkstelling van verzoekers echtgenote te beëindigen, gaf Y in een e-mailbericht van 27 februari 2008 aan een personeelsfunctionaris buiten de KMar uitleg over het conflict van verzoekers echtgenote en de beëindiging van haar detachering.

In dit bericht stond ook dat verzoekers echtgenote in november 2007 naar huis was gegaan en dat de KMar er in beginsel niet afwijzend tegenover stond om haar elders binnen de KMar te detacheren. De situatie was sinds november 2007 echter alleen maar verder geëscaleerd. Hierdoor en gezien het feit dat haar echtgenoot als hoofd P&O van de KMar werkte, had de KMar besloten de detachering te beëindigen, zo schreef Y.

Op 5 maart 2008 werd dit bericht ook naar verzoeker en zijn echtgenote gezonden.

In het kader van de procedure tot beëindiging van de tewerkstelling van verzoekers echtgenote schreef verzoekers echtgenote een bezwaarschrift. Hierin gaf zij aan dat het besluit om de tewerkstelling te beëindigen niet duidelijk was gemotiveerd. Zij verwees naar hiervóór genoemd e-mailbericht van 27 februari 2008. Het was haar onduidelijk op welke wijze de functie van haar echtgenoot "het doel van de KMar ondersteunt".

2. Het aanvullend verweerschrift van 21 april 2008

Op 21 april 2008 schreef Y namens de KMar een aanvullend verweerschrift in de bezwaarprocedure. Hierin gaf de KMar de voorgeschiedenis en de aard van het conflict van verzoekers echtgenote met haar leidinggevende weer. Over het hoofd P&O schreef Y onder meer het volgende: Aangezien verzoeker, als partner van zijn echtgenote werkzaam is als hoofd P&O, en hij met haar bemoeienis heeft gehad met de zaak van zijn echtgenote, ontkwam zij er niet aan om ook de gesprekken te noemen die met hem waren gevoerd. Nadrukkelijk wilde zij hier vermelden dat dit op geen enkele wijze te maken had met het besluit tot beëindiging van de tewerkstelling, maar dat zijn bemoeienis de zaak wel negatief had beïnvloed. Op 18 oktober 2007 had een gesprek plaatsgevonden tussen Hoofd P&O, de leidinggevende en Y, waarin signalen waren besproken die van medewerkers van deze leidinggevende waren gekomen. Naar aanleiding van dit gesprek zag Hoofd P&O aanleiding om zijn zorg uit te spreken bij CKMar. Dit gesprek, in combinatie met de kwestie met verzoekers echtgenote was vervolgens reden voor CKMar om Hoofd P&O te verzoeken om zich niet meer persoonlijk met haar leidinggevende of zijn afdeling bezig te houden. Om belangenverstrengeling en de schijn van partijdigheid te voorkomen was dit aan Y overgedragen. Verzoeker had echter zeer veel moeite met het feit dat hij niet volwaardig Hoofd P&O was. Hierover had hij regelmatig gesprekken met Chef Kabinet. Hij was er in deze gesprekken opgewezen dat hij voorlopig geen bemoeienis had met de afdeling X. Aangezien deze leidinggevende in de periode Z in opleiding was, oefende hij druk uit om het geschil voor die tijd op te lossen, zodat hij zijn bevoegdheden weer terug kon nemen. Als behandelend P&O adviseur voelde Y zich regelmatig onder druk gezet door het Hoofd P&O met betrekking tot het dossier van zijn echtgenote. Tijdens het wekelijks overleg kwam hij regelmatig terug op dit dossier en trachtte daarin te sturen. Het was begrijpelijk dat hij het belang van zijn partner hoog in het vaandel had staan, maar dit had eerder bijgedragen aan een verdere escalatie van de kwestie dan aan een oplossing daarvan, aldus de KMar.

Klachtbehandeling Koninklijke Marechaussee

A. Verzoekers lezing

Op 13 oktober 2008 diende verzoeker een klacht in bij de KMar. Hij gaf een toelichting op zijn klacht tijdens een hoorzitting van 3 december 2008.

Zijn klacht hield in dat de KMar onbehoorlijk handelde door zijn functie en zijn huwelijk te betrekken in de besluitvorming over de beëindiging van de detachering van zijn echtgenote, terwijl de KMar op geen enkele wijze het verband hiertussen aangaf.

Hij vond dit niet integer, omdat de KMar naar hem toe positief was over zijn functioneren, maar in het aanvullend verweerschrift een volledig ander beeld gaf door de mededeling dat hij de zaak negatief had beïnvloed.

Verzoeker ontkende dat hij druk had uitgeoefend op Y om een doel te bereiken ten gunste van zijn echtgenote. Hij had Y wel verzocht om een goede communicatie en duidelijkheid naar zijn echtgenote, omdat hij merkte dat zijn echtgenote in grote onzekerheid verkeerde. Hij vond dit geen bemoeienis met de zaak. Indien Y druk voelde had zij dit volgens hem moeten aangeven. Ook had de KMar dan actie moeten ondernemen. Hij vond het feit dat Y druk voelde geen rechtvaardiging om dit in de passages aan te geven, zonder zelf actie te ondernemen.

Hij vond dat de zaak van zijn echtgenote goed moest worden gescheiden van het algemene functioneren van deze leidinggevende. Hij was niet tevreden over de wijze waarop deze leidinggevende met het personeel omging, en niet uitsluitend met zijn echtgenote. Hij had hierover gesproken met de Commandant. Zijn klacht richtte zich niet tegen Y, maar tegen de KMar als werkgever.

B. Poging tot mediation

De KMar probeerde ook hier om de klacht op te lossen door mediation. Verzoeker stond hier ook open voor een oriënterend gesprek. Verzoeker ging na de verkenning niet meer akkoord. Op 28 januari 2009 gaf de mediator in zijn rapport aan dat verzoeker een duidelijk standpunt van de KMar wilde dat de twee genoemde passages zijn positie en zijn functioneren in het geding brachten in een procedure van een ander (zijn echtgenote) en dat dit niet had gemogen.

C. Advies van de klachtencommissie

De klachtencommissie gaf op 6 februari 2009 advies aan de Commandant. Dit advies hield in dat de passage over verzoekers functioneren voldoende belang had in het kader van de beëindiging van de tewerkstelling om te mogen worden vermeld.

De klachtencommissie vond dat de rol en positie van verzoeker wel degelijk van invloed was geweest, omdat zijn optreden niet had bijgedragen aan een sfeer om tot een oplossing in de zaak te komen. Met de uitlating in het verweerschrift dat zijn bemoeienis de zaak wel negatief had beïnvloed, was gedoeld op de slechte sfeer die was ontstaan als gevolg van het feit dat verzoeker meermalen nadrukkelijk navraag had gedaan bij Y naar de voortgang van de zaak. Y had vanuit haar onderschikte positie de houding van verzoeker als druk ervaren. Y had tegen verzoeker gezegd dat hij zich bewust moest zijn van het feit dat elke uitlating over de zaak over veronderstelde problemen van afdeling X ten minste de schijn van belangenverstrengeling kon wekken, en dat dit voor hem reden moest zijn om zich daarvan nadrukkelijk te onthouden.

Verzoeker en de KMar hadden ieder een andere perceptie van de rol en positie van verzoeker. Het stond niet ter discussie dat de KMar zijn functioneren doorgaans altijd positief had gewaardeerd. Het verweerschrift zag slechts op zijn rol en positie ten aanzien van het arbeidsconflict van zijn echtgenote. Van verzoeker had mogen worden verwacht dat hij zich bewust moest zijn van het feit dat elke uitlating of suggestie met betrekking tot de zaak van zijn echtgenote, hoe gering ook, opgevat zou kunnen worden als een vorm van druk uitoefening.

D. Beslissing van de Commandant

Op 12 februari 2009 gaf de Commandant van de KMar een beslissing op de klacht. Hij week af van het advies en achtte de klacht gegrond.

De Commandant gaf aan dat het besluit om de tewerkstelling te beëindigen was gebaseerd op de oorzaken van het arbeidsconflict van verzoekers echtgenote, zonder dat verzoekers functioneren daarbij een rol had gespeeld. Daarom was hij van mening dat, zelfs als de passages over verzoekers functioneren wel opgenomen mochten worden, dit niet had gehoeven. Belangrijker was dat met deze passages geen recht was gedaan aan verzoekers goede functioneren. Daarom was een onjuiste afweging gemaakt bij het opstellen van het e-mailbericht en het verweerschrift. De Commandant bood hiervoor zijn excuses aan.

B. Onderzoek Nationale ombudsman

1. Verzoeker richtte zich op 10 maart 2009 tot de Nationale ombudsman.

Hij vond dat de Commandant in zijn beslissing had moeten aangeven dat de passages niet hadden mogen worden opgenomen. De Commandant vond slechts dat de passages niet hadden hoeven worden opgenomen. Dit ging verzoeker niet ver genoeg.

2. Op 8 april 2009 lichtte verzoeker tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman zijn klacht toe. Hij voegde aan zijn hiervoor vermelde lezing toe dat de KMar hem en zijn echtgenote niet van te voren had verteld dat de KMar in de procedure

van zijn echtgenote dit standpunt had ingenomen. Het gevolg hiervan was dat zijn echtgenote dacht dat hij er mee te maken had gehad dat haar detachering was beëindigd.

3. Ook had de KMar een aantal van zijn vragen niet beantwoord. Deze vragen hielden onder meer in: waarom hoorde hij pas achteraf dat Y moeite had met zijn bemoeienis; waarom had de KMar hem daarover niet meteen aangesproken; waarom had de KMar niet meteen maatregelen tegen hem genomen als hij zich bemoeide met een zaak waarin dat niet mocht en wat was de reden om de passages in de twee stukken op te nemen. Verzoekers vragen werden gesteld aan de minister.

4. Op 29 juli 2009 reageerde de minister van Defensie op de klacht en op de vragen:

4.1. De minister vond dat er onvoldoende belang was geweest om de passages op te nemen. De minister gaf toe dat het achteraf gezien verstandiger was geweest om het conflict tussen verzoekers echtgenote en haar leidinggevende direct te laten begeleiden door een functionaris buiten de KMar. Immers, Y moest vanuit haar onderschikte positie het conflict van verzoekers echtgenote coachen. Zij had vanuit haar ondergeschikte positie de houding van verzoeker als druk ervaren. Echter, aanvankelijk leken de gemaakte afspraken een goede keuze.

4.2. De minister had de indruk dat verzoeker geen onderscheid kon maken tussen zijn algemeen functioneren en zijn positie als echtgenoot. Over zijn algemeen functioneren was de KMar zeer tevreden. Zijn positie als echtgenoot echter maakte dat hij zich enkel vanwege de schijn van belangenverstremming tijdelijk zou moeten onthouden van inmenging in welke vorm dan ook ten aanzien van afdeling X.

4.3. De minister gaf verder aan dat de KMar met verzoeker de afspraak had gemaakt dat als verzoeker zich onthield van elke bemoeienis ten aanzien van afdeling X, hij zijn overige werkzaamheden gewoon kon uitvoeren. Meermalen hadden de Chef Kabinet en Y er bij verzoeker op aangedrongen dat hij zich moest onthouden van elke inmenging met afdeling X. Tijdens het wekelijkse overleg met Y had verzoeker bij herhaling vragen gesteld over de voortgang van de zaak, waaronder de opstart van mediation en had hij meermalen uitspraken gedaan over de leidinggevende van afdeling X. Y had deze uitspraken opgevat als het uitoefenen van druk op haar als behandelaar. Zij had dit ook met zoveel woorden tegen hem gezegd. Dit noemde zij later negatieve bemoeienis.

De KMar, en met name de Chef Kabinet, had zich in grote mate ingespannen om verzoeker juist vanwege het algemeen goed functioneren te beschermen en tegelijk toch in functie te laten. Hierover waren destijds met verzoeker de nodige gesprekken gevoerd, waarbij ook het integriteitsvraagstuk, dan wel de veronderstelde belangenverstremming was uitgesproken. Deze gesprekken hadden aanvankelijk ook voor verzoeker duidelijkheid verschaft over de wijze waarop de KMar aankeek tijdens zijn rol en positie.

5. Verzoeker gaf op 28 augustus 2009 een uitgebreide reactie op de informatie van de minister. Hij gaf aan dat de KMar blijkbaar het probleem van belangenverstremming wel had gesignaleerd, maar geen maatregelen had genomen om de integriteitsschending die hij zelf veroorzaakte aan te pakken dan wel om hem daartegen te beschermen.

6. Verzoekers reactie leidde tot een aantal nadere vragen van de Nationale ombudsman aan de minister op 26 oktober 2009. Op 27 oktober 2009 beantwoordde de minister de vragen vervolgens schriftelijk. Aangegeven werd onder meer dat met de gekozen oplossing (dat verzoeker zich niet zou bemoeien met afdeling X) geen aanleiding bestond om verdergaande maatregelen te nemen. De minister vond dat achteraf kon worden geconstateerd dat dit niet strookte met verzoekers opvattingen en dat hij alsnog opmerkingen maakte over onvoldoende voortgang en afhandeling. Eveneens kon worden vastgesteld dat een en ander in de privésituatie bij verzoeker spanningen heeft gegeven. De minister gaf aan dat de gewraakte passages niet opgenomen hadden dienen te worden, mede gelet op het goede functioneren van verzoeker.

7. Op 26 oktober 2009 gaf de KMar tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman een toelichting op het standpunt van de KMar.

8. Op 11 januari 2010 gaf verzoeker een schriftelijke reactie op de brief van de minister en op 29 januari 2010 gaf hij een telefonische toelichting. Hieruit kwam het volgende naar voren:

a. Hij verwachtte een onvoorwaardelijk excuus van de KMar. De opmerkingen hadden niet mogen worden gemaakt omdat er een beeld naar buiten was gebracht dat niet juist was. De excuses waren gekoppeld aan zijn goede functioneren, maar dat deed niet ter zake.

b. De KMar had hem er niet over geïnformeerd dat hij steeds opmerkingen had gemaakt tegen Y die hij niet had mogen maken zoals in de twee passages stond. Pas naderhand was hem gebleken dat Y vond dat hij haar onder druk had gezet. Hij vond dat de KMar niet een beeld over hem naar buiten had mogen brengen zonder dat eerst met hem te communiceren. Bovendien had hij van dit beeld nog steeds geen tastbare onderbouwing gezien.

c. Bovendien bleef de KMar bij het standpunt dat hij steeds opmerkingen had gemaakt tegen Y die hij niet had mogen maken, maar had de KMar naar hem toe geen enkele maatregel genomen. Als zijn optreden ernstig genoeg was om dat in de passages naar buiten te brengen, had hij verwacht dat de KMar hiertegen had opgetreden en bijvoorbeeld een functioneringsgesprek met hem had gevoerd.

d. Tot slot gaf hij aan dat de KMar wel had besproken hoe de positie van zijn ondergeschikte verbeterd had kunnen worden door een ander (buiten de KMar) de zaken over te laten nemen, maar miste hij in deze afweging wat zijn eigen positie dan had

moeten zijn en op welke wijze had kunnen worden voorkomen dat hij zelf zou worden beschadigd.

9. Reacties op het verslag van bevindingen

a. Verzoeker gaf een uitgebreide reactie op het verslag van bevindingen. Hij bleef onder meer bij zijn standpunt zoals hiervoor onder 8. is vermeld. Verder gaf hij aan:

"Ik bespeur bij mijzelf de behoefte om weer te reageren op de weergave van het bestuursorgaan omdat ik er zo zeer wederom door wordt aangesproken. Het doet me nog altijd wat en des te meer gesterkt voel ik mij in het doorzetten van de klacht.

Ik wil nog wel mijn positie iets verduidelijken. Mijn klacht gaat over de relatie van mijn werkgever met mij als werknemer. Uiteraard speelt daar in de weergave van de belevingen mijn vrouw een rol bij vanuit haar positie als medewerker van de KMar en mijn echtgenote.

De KMar heeft pas in haar correspondentie rondom mijn echtgenote (mail aan de Koninklijke Landmacht en behandeling van haar bezwaar) haar beleving van gedragingen van mij ter discussie gesteld. Ik heb geen enkele vorm van documentatie (mail, brief, etc.) ontvangen met enige verwijzing daar naar toe voor het indienen van mijn klacht bij de KMar. Wel heb ik in diezelfde periode meerdere malen aangegeven dat ik ongelukkig was met de situatie waarin ik als medewerker verkeerde. Ik heb verzocht om op non-actief gesteld te worden en de situatie te communiceren naar de omgeving. Het is pas na mijn klacht bij de KMar dat er een papieren stroom ontstaat met verdere beschrijvingen van mijn gedragingen, waarin ik mij totaal niet herken. Er wordt een beeld geschetst van niet integer handelen van mij, het onder druk zetten, etc. Deze aantijgingen zijn juist de aanleiding geweest voor mijn klacht.

Bijzonder paradoxaal vind ik twee zaken:

- dat met verstrijken van de tijd meer zaken worden aangehaald, die mijn vermeende handelen in een bijzonder slecht daglicht stellen, maar dat er nimmer door de KMar een actie is ondernomen op deze gedragingen en dat bij navraag wat men anders zou doen, men noch immer geen actie naar mij zou ondernemen. De KMar is van mening dat het volledig bij mij ligt en dat ik mij zou hebben moeten onthouden van de door hun beschreven gedragingen. Onvoorstelbaar! bij deze beschrijvingen van ongewenst gedrag had door de werkgever opgetreden moeten worden! Dat ik dit gedrag niet heb vertoond is twee, maar als je uitgaat van de beschrijving had de KMar moeten optreden! - In de beantwoording van het bestuursorgaan over de relatie van mij als werknemer naar de werkgever worden alleen oplossingen aangehaald, die mijn echtgenote betreffen. Ik had een arbeidsrelatie met de KMar en geen driehoeksrelatie. Dat gedurende mijn dienstverband er sprake was van een diffuse afhandeling vind ik spijtig, maar dat na het verbreken van het dienstverband van mij, noch immer het dienstverband van mijn

echtgenote een rol speelt, vind ik kwalijk."

b. De minister verwees naar de uitgebreide reactie van de KMar op het verslag van bevindingen. Deze reactie is verwerkt in het verslag van bevindingen. De KMar was van mening dat de kern van de discussie die voor de KMar steeds leidend was geweest in het ontstane meningsverschil, de noodzaak was dat verzoeker zich onthield in algemene zin van bemoeienis met alle personele aangelegenheden rond afdeling Z en alles wat daarmee verband hield. De KMar benadrukte de inspanningen die waren geleverd om in een vroeg stadium verzoekers kwetsbare positie en rol te bespreken en dat op grond daarvan destijds wederzijdse werkafspraken waren gemaakt. Verder gaf de KMar aan:

"Medio februari informeert Y de heer A. (van de Koninklijke landmacht Personeelscommando) vertrouwelijk over de oorzaken van de definitief verstoorde arbeidsverhouding met de echtgenote van verzoeker. Zij geeft dan met zoveel woorden aan 'dat de situatie (*i.e.: met de echtgenote*) is geëscaleerd en dat hierdoor en gezien het feit dat haar echtgenoot als H-P&O bij de KMar werkt, besloten is de detachering te beëindigen'. De heer A. heeft deze vertrouwelijke email zelfstandig en zonder goed overleg doorgezonden naar verzoekers echtgenote.

(...)

Het verweerschrift benadrukt niet zozeer de bemoeienis van verzoeker in de directe behandeling van het arbeidsconflict van zijn echtgenote, alswel veel meer verzoekers eigen moeite met zijn eigen positie en rol als H-P&O in het algemeen in relatie tot de betreffende afdeling. Dit raakte aan de kern van de problematiek: meermaals is door functionarissen van de KMar met verzoeker gesproken over verzoekers rol en positie als H-P&O in het algemeen en dat hij zich ook bewust moest zijn dat elke bemoeienis met de afdeling de schijn van belangenverstremgeling zou kunnen oproepen. Verzoeker zal niet willen weerspreken dat hij met meerdere personen hierover meermaals indringend heeft gesproken. Het betreft in die gesprekken dan niet exclusief het dossier van zijn echtgenote. Deze gesprekken hebben plaatsgevonden ook voor de bestreden email en het verweerschrift.

(...)

Herhaald (is) met verzoeker gesproken over zijn rol en positie nog voordat de gewraakte email en het verweerschrift aan de orde waren. Derhalve kan niet worden gesteld door verzoeker dat hem niet in een vroeg stadium was verteld dat hij zich beter zou moeten onthouden van elke bemoeienis met enige personele aangelegenheid binnen de afdeling V&I. Het betrof zeker niet uitsluitend het arbeidsconflict van H-V&I met zijn echtgenote. Het betrof zijn rol en positie in algemene zin in relatie tot H-V&I en de afdeling.

(...)

Dat achteraf gezien de gezamenlijk (met verzoeker) gemaakte werkafspraken onhoudbaar bleken, valt te betreuren. Maar niet kan worden gesteld dat er geen oog is geweest voor de kwetsbare positie van verzoeker en dat dit vooraf onbesproken zou zijn geweest."

Beoordeling

A. Ten aanzien van de passages over verzoeker

10. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat overheidsinstanties burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit betekent dat de overheid geen handelingen verricht die als onfatsoenlijk worden ervaren.

11. De gewraakte opmerkingen zijn voortgekomen uit het onderliggende probleem dat verzoekers echtgenote een conflict had met haar leidinggevende. Verzoekers ondergeschikte, Y, begeleidde het mediationtraject dat was bedoeld om dit conflict op te lossen. Verzoeker, als hoofd P&O, had tegenover Y opmerkingen gemaakt over het mediationtraject en ook over deze leidinggevende zelf. Y had deze opmerkingen als druk ervaren en heeft dit weergegeven in twee stukken in het kader van de procedure tot beëindiging van de detachering van verzoekers echtgenote, nadat de mediation was mislukt.

12. Het is voldoende aannemelijk dat verzoekers ondergeschikte zich door verzoekers opmerkingen onder druk gezet voelde en dat zij dit niet prettig vond. Volgens de KMar was ook voordat Y de e-mail had verzonden meermalen met verzoeker gesproken over zijn rol en positie. Zoals de minister ook heeft erkend, was het achteraf gezien beter geweest om de begeleiding van de mediation niet aan verzoekers ondergeschikte over te laten.

13. De lezingen staan tegenover elkaar of tijdens het mediationtraject aan verzoeker duidelijk is gemaakt dat zijn ondergeschikte, Y, het niet prettig vond dat zij zich door verzoekers opmerkingen onder druk gezet voelde.

Echter, het enkele feit dat Y zich onder druk gezet voelde, betekende niet dat de KMar daarom opmerkingen over verzoeker kon maken in de procedure tot beëindiging van de tewerkstelling van zijn echtgenote, die als negatief kunnen worden opgevat. Dit wekt immers de indruk dat door verzoekers gedrag de mediation was mislukt en dat dit had geleid tot beëindiging van de tewerkstelling. Hiervoor bleken andere argumenten te zijn, los van verzoekers gedrag. Bovendien was dit in een e-mailbericht gebeurd zonder dat verzoeker en zijn echtgenote dit wisten. Het is begrijpelijk dat verzoeker de indruk had dat dit achter zijn rug om gebeurde. Een correcte bejegening had met zich meegebracht dat de KMar in de procedure van verzoekers echtgenote geen opmerkingen over verzoeker had gemaakt.

Door dit toch te doen is gehandeld in strijd met het vereiste van een correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

B. Ten aanzien van de motivering van de beslissing op de klacht

14. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van overheidsinstanties feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering.

15. Verzoeker vond dat de Commandant van de KMar in zijn beslissing op zijn klacht niet had mogen volstaan met het oordeel dat de opmerkingen niet hadden hoeven te worden gemaakt, gelet op verzoekers goede functioneren. De Commandant had volgens verzoeker in zijn beslissing moeten aangeven dat de opmerkingen niet hadden mogen worden gemaakt.

16. De motivering van de Commandant dat de opmerkingen niet hadden hoeven worden gemaakt, laat de mogelijkheid open dat deze wel hadden mogen worden gemaakt. Gelet op de beoordeling van het vorige klachtonderdeel mocht verzoeker op zijn klacht hierover een eenduidig standpunt verwachten. De motivering van de Commandant schiet dan ook tekort. Hiermee is gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Met instemming is kennis genomen van het gewijzigde standpunt van de minister tijdens het onderzoek, te weten dat de passages niet opgenomen hadden behoren te worden, en van de antwoorden op een aantal van verzoekers vragen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Koninklijke Marechaussee, is gegrond:

- ten aanzien van de opmerkingen over verzoeker wegens strijd met het vereiste van een correcte bejegening;
- ten aanzien van de motivering van de beslissing.

De Nationale ombudsman heeft met instemming kennisgenomen van het gewijzigde standpunt van de minister tijdens het onderzoek, te weten dat de passages niet hadden behoren te worden opgenomen.

Onderzoek

Op 10 maart 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Den Haag, met een klacht over een gedraging van de Koninklijke Marechaussee.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Defensie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Defensie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

Tijdens het onderzoek kregen de Koninklijke Marechaussee en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reacties van verzoeker en minister gaven aanleiding het verslag aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

e-mailbericht van de KMar van 27 februari 2008;

aanvullend verweerschrift van de KMar van 21 april 2008;

brief van verzoeker aan de KMar van 13 oktober 2008;

hoorzitting bij de klachtencommissie van de KMar van 3 december 2008;

beslissing van de Commandant van de KMar van 12 februari 2009, met het advies van de klachtencommissie van 6 februari 2009;

verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 10 maart 2009;

verslag intakegesprek verzoeker met medewerkers van de Nationale ombudsman van 8 april 2009;

brieven van de minister van Defensie aan de Nationale ombudsman van 29 juli 2009 en van 27 oktober 2009;

gesprek met de KMar en medewerkers van de Nationale ombudsman van 26 oktober 2009;

brieven van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 28 augustus 2009 en 11 januari 2010;

reacties op het verslag van bevindingen van verzoeker van 5 mei 2010 en van de minister van Defensie van 18 mei 2010.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond